

Gaby Rasters

Wenskind

Roman

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht

ISBN e-book 9789032520502
ISBN audiobook 9789032520519
ISBN paperback 9789032520526
NUR 301

© 2023 Gaby Rasters
Omslagontwerp Villa Grafica
Zetwerk Crius Group, Hulshout
Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Je mooie grote ogen die de wereld
zouden zien
Je hield ze stevig dicht
Misschien is het maar beter zo
Misschien*

– Bløf

Deel 1

Hoofdstuk 1

Charlotte

‘Charlotte? Wat denk je, gaat Sjoerd vandaag aankondigen dat hij opslag heeft gekregen?’ Jasper kijkt me aan.

‘Nee, ik denk dat het iets anders zal zijn. Zullen we er een weddenschap van maken? Jij schrijft iets op een papiertje en ik doe hetzelfde en dan kijken we vanavond wie er het dichtste bij zat.’ Ik trek een kladblokje naar me toe en begin al te schrijven en scherm met mijn hand het papiertje af, want ik zie Jasper al kijken. Het is al een tijd geleden dat we zijn ouders Hans en Machteld hebben bezocht en ik heb er zin in. Het is altijd een uitje, vooral sinds mijn zwager Sjoerd samen is met Nicole. Nicole is heel expressief en deelt werkelijk alles wat er in haar en hun leven gaande is. Ik ben veel meer een binnenvetter en laat niet snel het achterste van mijn tong zien, maar ook Machteld en Hans moeten wennen aan de openheid van Nicole. Jasper en ik zitten nog net niet met popcorn op de eerste rang mee te genieten van de show die Sjoerd en Nicole altijd opvoeren. Ik ben Nicole dankbaar dat ze is zoals ze is, dat leidt de aandacht een beetje van mij en Jasper af. Machteld is een lieve schoonmoeder maar ze dramt nogal door over het huisje-boompje-beestje-gebeuren en dan met name over een kleinkind!

Ik trek een van de foielelijke kussentjes op mijn schoot zodat ik me minder naakt voel wanneer de ogen van Nicole speurend over mijn lichaam gaan. Maar het is al te laat. Ze heeft de extra kilo's gespot en met een enorme plof zit ze opeens naast me. 'Heb ik gelijk of heb ik geen gelijk? Ben je...?'

Mijn wangen kleuren meteen. 'Nee,' sis ik tegen mijn schoonzus, die meteen een bedenkelijk gezicht trekt.

'O, sorry, het leek even zo, met die wijde trui...'

Ik voel me nog dikker dan ik me vanmorgen al voelde toen ik opstond, het is de tijd van de maand waarop ik me toch al niet helemaal happy voel met mezelf.

Ik zoek de ogen van Jasper, maar die is druk in gesprek met zijn vader en broer. Hopelijk heeft mijn schoonmoeder niks opgevangen van de insinuaties van Nicole; dat zou de situatie alleen nog maar erger maken. De moeder van Jasper is geweldig, echt, maar haar hang naar kleinkinderen klinkt in alles door. Bijna in de verwijtende sfeer.

'Sjoerd en ik hebben zo meteen een mededeling,' fluistert Nicole in mijn oor en ik probeer een zucht te onderdrukken. Ze slaat haar lange benen over elkaar en gaat rechtop zitten. Haar nagels zien er fantastisch uit, net als haar wenkbrauwen en haar lange, dikke, zwarte, perfect gekrulde wimpers. Met mijn ietwat afgekloven nagels en weinige make-up ben ik in alles haar tegenhanger.

'Ben je niet benieuwd?' Nicole stoot me zachtjes aan en ik knik heftig. Al waren de aankondigingen op de vorige verjaardagen van schoonpa Hans nogal teleurstellend, maar in Nicoles wereld draaide echt alles om het vieren van zogenoemde 'momentjes'. Sjoerd trekt zich langzaam terug uit het gesprek met zijn vader en Jasper en komt met een glas cognac de woonkamer in gelopen. Hij legt zijn arm op de rand van de statige schouw en laat de cognac even ronddraaien in zijn glas.

De knipoog die Jasper me schenkt, geeft me een warm gevoel vanbinnen. We zijn een team. Jasper lijkt voor geen meter op zijn broertje. Vanavond zullen we samen weer lachend in bed liggen wanneer Jasper de hete aardappel in de keel van broerlief nadoet. En ik zal de aankondiging van Nicole imiteren. Toch is Nicole een prima meid wanneer ze de poeha achterwege zou laten. De echte Nicole komt uit een arm gezin en het lijkt een tweede natuur te zijn geworden om zich beter voor te doen dan ze is, of misschien is het wel een overlevingsstrategie.

Wanneer ik opnieuw de ogen van Jasper zoek, zie ik hoe hij zichtbaar staat te genieten. De coltrui staat hem goed. Beiden weten we precies hoe de voorstelling die zo meteen opgevoerd gaat worden tussen Nicole en haar Sjoerd zal verlopen. Waarschijnlijk komt mijn schoonvader met een doos sigaren aanzetten en pinkt moeders een traantje van trots weg vanwege vast weer een promotie of een dure aankoop voor het huis. Nicole staat op van de bank, gaat naast Sjoerd staan en fluistert iets in zijn oor. Hij lacht en kust haar zachtjes op haar wang. Te schattig dit. Hans is naast Machteld gaan zitten en hun handen vinden elkaar, zelfs na veertig jaar huwelijk. Jasper kijkt zijn ouders liefdevol aan en ik voel een steek in mijn borst. Dat gevoel van geborgenheid heb ik bij mijn ouders nooit ervaren.

Jasper is naast me komen zitten en het kneepje dat hij in mijn been geeft laat me weten dat ik niet alleen ben. Hij kent mijn stille verdriet als geen ander en op dit moment hou ik nog meer van hem dan ik gisteren al deed. Zachtjes knijp ik terug. Sjoerd kucht een keer en hiermee eist hij alle aandacht op. Jasper fluistert het woordje 'promotie' in mijn oor en ik kan nog net een lachbui onderdrukken.

'We willen jullie als eerste laten weten dat we ervoor willen gaan, Nicole en ik gaan proberen om –'

‘Zwanger te worden!’ Nicole maakt zijn zin af en legt dan haar handen gevouwen in een hartjesvorm op haar buik. Sjoerd heft zijn glas en kijkt de woonkamer in, waar iedereen stomverbaasd het grote nieuws in zich opneemt. Machteld slaat haar handen voor haar mond en vouwt ze daarna samen alsof al haar gebeden zijn verhoord. Hans staat op en loopt inderdaad naar de grote kast in de kamer en haalt zijn beste sigaren eruit. Sjoerd neemt er dankbaar een aan en ruikt eraan. Zijn vader geeft hem een klap op zijn rug. Nicole staat ernaast te trappelen alsof ze een circuspaardje is. ‘We hebben een heel schema opgesteld en over een week is het tijd om –’

Sjoerd valt haar in de rede. ‘Dat is te veel informatie, schatje.’
‘Nou, succes dan, broertje. Maak er iets van samen. Leuk om binnenkort oom te worden van iets kleins.’ Jasper is opgestaan en geeft zijn broer een warme omhelzing.

Nicole staat hem met opengesperde armen op te wachten voor de volgende knuffel. ‘Leuk, hè! Goed voorbeeld doet volgen. Of zijn jullie stiekem al aan het oefenen?’ Het komt er kirrend uit en ik bekijk de figuren in het dikke tapijt. Ik haat dit soort momenten. Ik haat alles wat met zwanger worden te maken heeft.

Machteld kijkt me vragend aan. ‘Nou, klopt de vraag van Nicolette? Hoe leuk zou het zijn wanneer jullie twee tegelijk zwanger zijn!’

‘Het is Nicole, moeder. Nicole.’ Sjoerd pakt zijn moeders handen vast. Ik ben hem dankbaar voor dit moment.

‘Als jullie nou gewoon flink doorfokken, dan hoeven wij er geen te nemen, toch?’ Jaspers opmerking komt bij iedereen hard aan. Ook ik schrik van deze woorden. Ik weet dat hij me wil beschermen tegen de eisen van zijn familie in de grote zucht naar veel nageslacht, maar dit...

Mijn schoonvader begint hard te lachen. Sjoerd lacht mee,

waarschijnlijk voor de vorm en neemt dan een grote slok van zijn cognac.

Machteld komt naast me zitten en kijkt me vol ongeloof en medelijden aan. ‘Dit meent hij niet. Zo reageert Jasper altijd wanneer iets te dichtbij komt. We zullen er niet meer naar vragen, ik weet hoe pijnlijk het kan zijn wanneer iedereen maar blijft vragen naar die grote kindervens. Het moet natuurlijk ook gewoon lukken.’

Ik knik alleen maar en laat haar in de waan. Haar vertellen dat ik gewoon geen moeder wil worden, zou alles stukmaken voor vanavond en de avonden die nog zouden komen.

Nicole kijkt me aan. ‘O, dus het is geen kwestie van bewust geen kinderen willen? Ik ken een geweldige fertiliteitsarts. Wanneer wij binnen een halfjaar geen embryo hebben weten te creëren trekken we aan de bel. Mannelijk zaad wordt er niet beter op met de jaren en bovendien had Sjoerd vroeger altijd zijn laptop op schoot. Zijn telefoon mag hij ook niet meer in zijn broekzak dragen. Straling maakt meer zaad kapot dan je lief is.’ Ze wijst naar de keycard waar zijn telefoon aan hangt. Ik voel me misselijk worden.

‘Sorry, ik moet even naar het toilet.’ Ik sta langzaam op van de bank. Mijn hoofd bonkt.

Jasper schudt zijn hoofd en wendt zich tot zijn moeder en Nicole. ‘We zijn blij voor jullie, Nicole. Echt. Maar laat ons er gewoon buiten. Ieder zijn leven. Ik gun jullie al het geluk van de wereld, maar stop ermee om ons een baby op te dringen. Oké?’ Er valt een stilte in de kamer en opeens hoor ik de zachte klassieke muziek die door het huis speelt. ‘Fijne avond nog, wij gaan iets eerder naar huis dan gepland.’ Vanuit de deuropening voel ik me enorm gesteund en verbonden met mijn grote liefde Jasper. Dit is de eerste keer dat hij echt opstaat tegen zijn familie. Niet dat ik maar iets van een ruzie met deze mensen zou willen,

integendeel. Al sinds mijn verkering voel ik me er thuis, ook al lijkt het hier, vooral door de intrede van Nicole in de familie, soms op een real-life-soap.

‘Joh, doe niet zo flauw. We maakten maar een grapje. We willen ons nieuws met jullie vieren.’ Sjoerd geeft zijn broer een stomp tegen zijn arm.

‘Er is geen nieuws, jongen. Er is pas nieuws wanneer ze zwanger is en alsjeblijft, ik wil geen updates zien over jullie zwangerschapsplan in onze familie-app. Hou gewoon af en toe iets voor jezelf.’ Jaspers toon duldt geen tegenspraak. Hij staat nu naast me met zijn arm om mijn middel.

Nicole trekt een pruillip. ‘We willen juist wel met de wereld delen dat we een kinderswens hebben. Dat heet manifesteren en daar geloven wij heel erg in, toch, schat?’ Ze kijkt Sjoerd liefkozend aan vanonder haar lange wimpers. ‘We hebben al een hashtag op Insta-’

‘Mooi. Goed. *Whatever*. Kom, schat, we gaan.’ Hij trekt me mee. Ik maak me toch los uit zijn arm en geef mijn schoonzus een snelle omhelzing. ‘We gaan toch wel samen shoppen, Charlotte? En ik ga er eigenlijk wel van uit dat jij de babyshower regelt.’

‘De allergrootste die er is! Beloofd.’ Ik druk haar een kus op de wang en geef dan de rest van de familie een knuffel. Jasper blijft in de deuropening staan.

De frisse buitenlucht doet wonderen. Ik steek mijn arm door die van Jasper. In stilte lopen we over het knisperende grind van de lange oprit. ‘Fijn dat je er voor me was. Maar die opmerking over dat doorfokken...’

‘Die ging wat ver inderdaad. Maar ik had gewoon met je te doen.’ Jasper trekt me dicht tegen zich aan.

‘Je weet dat ik voor mezelf kan zorgen, hè?’

‘Dat weet ik, maar ik weet ook dat jij nooit iemand wilt teleurstellen en zeker mijn familie niet. En ik ben dat gedram gewoon

ook zat. Iedere keer is er wel een toespeling.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Dat ligt aan mijn leeftijd. Om ons heen krijgt iedereen kinderen en blijkbaar is het een algemeen recht om ervan uit te gaan dat iedereen dezelfde hunkering naar een baby heeft.’

Jasper kucht een keer, opent zijn mond, maar sluit hem weer. ‘Wildest je iets zeggen?’ Ik kijk hem nieuwsgierig aan en we staan tegelijkertijd stil. Achter Jasper staat de maan in vol ornaat aan de hemel. Een rare kriebel nestelt zich in mijn buik. Niet die kriebel die ik voelde toen hij mij voor het eerst zoende, ook bij een volle maan. Ik zie hoe hij zijn ogen neerslaat en ik duw met mijn hand zijn kin omhoog. ‘Zeg alsjeblieft wat je wil zeggen. Ik ben het, diegene tegen wie je altijd alles zegt...’

‘Het is echt niks, Charlotte. Ik vroeg me gewoon af of je ooit wel aan kinderen denkt... Je was zo stellig toen we elkaar ontmoetten en dat is ook goed. Maar ik vraag me af wat het met je doet, al die vragen van mensen. En het feit dat we beiden ouder worden.’ Hij wrijft over zijn stoppelbaardje.

‘Wil je weten of ik misschien toch een kind zou willen?’ Vol ongelof kijk ik hem aan. ‘Wil jij een kind?’

Jasper schudt zijn hoofd. ‘Nee, dat zeg ik niet. Maar ik vroeg me af of je gevoelens en gedachten erover nog steeds zo stellig zijn. Ik wil weten wat de maatschappelijke druk met je doet.’

‘Waarom wil je dat weten?’ Ik doe een stap naar achteren, bij hem vandaan. Hij pakt me vast en trekt me tegen zich aan. Door onze jassen heen voel ik onze harten kloppen, sneller dan wanneer we niet bij elkaar zijn. Het was voor mij een teken dat Jasper en ik voor elkaar bestemd waren; nooit eerder ging mijn hart zo tekeer en bleef het tekeergaan.

‘Omdat ik altijd alles van je wil weten.’ Hij drukt een kus op mijn voorhoofd. Vaderlijk bijna. Maar ik voel zijn genegenheid erin terug.

‘Ik schiet ervan in de verdediging en het maakt me opstandig. Maar om heel eerlijk te zijn weet ik niet zo goed wat ik nou echt wil. Het is heel raar om jarenlang te roepen dat ik nooit een kind zou willen en dat ook vanuit het diepste van mijn wezen zo te voelen, zodat mocht het ooit anders zijn, ik dat waarschijnlijk geen ruimte zou kunnen of durven geven.’ Er gaat een rilling over mijn rug.

‘Ben je met jezelf in tweestrijd?’ Hij probeert me te lezen, dat zie ik aan de manier waarop zijn blik op me gericht is. Hij zal het antwoord niet vinden, want ik weet het zelf ook niet. Mijn mond voelt opeens droog aan.

‘Nee. Jij? Zijn jouw gevoelens in de loop der jaren veranderd? Nu je bijna veertig bent...’

Jasper begint hard te lachen. ‘Herinner mij er niet aan, nog drie weken onbezorgd een dertiger.’

‘Nou?’ Ik geef me niet zo snel gewonnen. Hij pakt mijn hand en we lopen weer verder. Jasper praat makkelijker wanneer we bewegen. Ik praat juist makkelijker wanneer we stilstaan. Maar het is zijn beurt nu dus lopen we verder. Onze passen zijn op elkaar afgestemd.

‘Ik heb een droom die af en toe voorbijkomt en daarin heb ik altijd een huilend jongetje vast. Hij is nog heel klein, een baby nog. Meestal word ik opgelucht wakker omdat er geen huilend kind in de kamer naast ons ligt te slapen. De verhalen van mijn collega’s en hun gebroken nachten zijn echt vreselijk.’

‘En wanneer je niet opgelucht wakker wordt, wat voel je dan?’

‘Dan vraag ik me af hoe het zou zijn om hem uit zijn bedje te pakken.’ Zijn woorden zijn nauwelijks verstaanbaar. Ik probeer te voelen wat zijn woorden met me doen. Die kans geeft hij me niet, want hij drukt zijn lippen op de mijne en ik voel zijn armen om me heen. Hij kust me gretiger dan hij in de laatste jaren heeft gedaan. Kust hij zijn schaamte weg? Kust hij zijn diepere

gevoelens weg en heb ik hem al die tijd in de weg gestaan met mijn veto rondom kinderen? Ik kus hem terug en probeer mijn gedachten te sussen.

‘Het is goed zo, Char... Ik heb echt genoeg aan jou. Aan ons.’
Ik denk dat ik hem geloof. Ik denk ook dat ik mezelf geloof.

Hoofdstuk 2

Charlotte

‘Kan ik voor iemand koffie meenemen?’ Ik kijk de kantoortuin rond en zie Peggy gretig knikken. ‘Doe maar extra sterk. Vanacht geen oog dichtgedaan.’ Peggy masseert haar voorhoofd en rekt dan haar oogleden een beetje op.

Ik onderdruk een glimlach en verheug me nu al op het hoe en waarom van het niet kunnen slapen. Waarschijnlijk volgt er straks een heerlijk verhaal over haar puberjongens. Ik hou van Peggy en haar mooie gezin. Ze is zoveel meer dan een collega voor me. Dat zijn de dames hier allemaal eigenlijk wel.

Monique is driftig aan het typen en kijkt niet op of om, haar grijze haren staan haar goed, vooral wanneer ze dit stoere zwarte jasje draagt. Ik besluit voor haar een kamillethee mee te nemen. Monique met de enorme stapel papieren onder haar bureau. Sinds we geen prullenbakken meer op de afdeling hebben, is de ruimte onder haar bureau de prullenbak geworden die ze één keer per dag leegt.

De jonge, heerlijk onbezonnen Lisa is aan het bellen en haar gezicht staat serieus. Instinctief voel ik aan dat dit geen goed telefoontje is. Toch lukt het me niet om in te schatten of Lisa vandaag koffie of thee wil, ze is iemand zonder vaste patronen. Ook Peggy is gestopt met kletsen met de collega naast haar en grijpt de leuning van haar stoel vast. Ze luistert mee met het

gesprek van Lisa, dat is duidelijk. Ik neem me voor om alles af te handelen wat er uit dit telefoontje voortkomt.

Door de grote ramen van het gemeentehuis schijnt de zon naar binnen. De overstap naar deze kleinere gemeente was de perfecte zet. Ik hoor hoe Lisa het gesprek aan het afronden is en haast me dan met de warme drankjes naar de bureaus van mijn collega's. Het bekertje thee voor Monique zet ik neer en ik zie dat ook zij belangstellend naar Lisa kijkt. Peggy heeft haar ogen gesloten en ik laat mijn hand even op Peggy's schouder rusten. Lisa legt de telefoon neer en buigt haar hoofd. 'Het ziekenhuis belde. Er is vannacht een kindje geboren maar ze heeft de ochtend niet gehaald. De vader komt zo aangifte doen. En blijkbaar komt er straks nog een vader langs...'

'Ik neem deze wel. En ook de andere aangifte.' Ik kijk de andere vrouwen met een vastberaden blik aan en ik hoop zelfverzekerd en geen tegenspraak duldig over te komen. Lisa knikt dankbaar en ook Peggy knikt.

'Komt hij alleen of is er iemand bij hem?' Monique staat meteen in de regelstand. 'Ik denk dat er wel een spreekkamer vrij is, het is niet druk aan de balie. Een beetje privacy is wel zo fijn.'

'Dat zei het ziekenhuis niet. De vader stond erop de aangifte persoonlijk te komen doen, dapper van hem.' Lisa neemt een slokje van de koffie die Peggy naar haar heeft toegeschoven. Ze heeft haar rechterhand op haar buik liggen, alsof ze alles wat daar nog maar zo kort tot leven is gekomen, wil beschermen. Ik voel een brok in mijn keel van ontroering. Lisa had mij het mooie nieuws net voor het weekend verteld, maar dan ook alleen maar omdat ik haar met haar hoofd in de enige prullenbak van de afdeling had aangetroffen.

De tranen in Peggy's ogen ontgaan me niet. 'Dat is zeker dapper, wij konden dat niet en hebben de aangifte digitaal gedaan.' Ze frunnikt aan de mouw van haar trui. Het is overduidelijk dat

ze nu met haar gedachten bij haar eigen kindje is. Ik voel haar pijn. Monique is opgestaan en trekt een agenda uit de kast. 'We hebben drie aanvragen voor een bruiloft. Twee regulier en een gratis.' Iedereen knikt. De orde van de dag roept en Monique is degene die zich het snelst heeft weten te herstellen, of althans doet alsof. Ik weet dat ook Monique het vreselijk vindt om het overlijden van een kindje aan te nemen. Ik knijp zachtjes in haar hand. 'Je hoeft je niet stoerder voor te doen dan je bent, hoor. Zoiets raakt. En dat maakt ons mens. En zeker wanneer het om zo'n kleintje gaat.'

Monique mompelt iets onverstaanbaars en kucht dan een keer.

Lisa schraapt zachtjes haar keel. 'Ik wilde jullie vandaag iets vertellen maar misschien is dit gewoon het verkeerde moment.' Ook in haar ogen glinsteren tranen. Peggy gaat wat meer rechtop in haar stoel zitten. 'Dit is het juiste moment. Wat wil je vertellen, Lisa? Dit soort vreselijke gebeurtenissen horen erbij maar dat betekent niet dat jij moet wachten met datgene wat je kwijt wilt.' De stem van Peggy is altijd vol liefde en warmte.

Lisa legt haar beiden handen op haar buik en het is Peggy die meteen van haar stoel overeind schiet en haar collega feliciteert. 'Lisa, echt? Ik wist het!'

Lisa haalt verlegen haar schouders op. 'Ja, we krijgen een kindje.'

Om beurten lopen de collega's naar haar toe en feliciteren haar hartelijk. Ik druk een kus op Lisa's wang en geef haar dan een knipoog. 'En voel jij je al iets beter nu?'

'Misselijk, echt enorm misselijk. Maar het is al minder erg dan in het begin...' Haar ogen dwalen af naar de prullenbak in de hoek en Peggy begint te lachen. 'Je zei dat je iets verkeerd gegeten had... Maar toen rook ik al onraad! En bij het afscheid van Frank heb je niks gedronken en dat is helemaal verdacht

in jouw geval.' Iedereen begint te lachen en Lisa krijgt een kop als een boei. 'Ja, dat zit er even niet meer in.'

'Maar hoelang ben je zwanger dan?' Monique heeft meteen de agenda van de afdeling erbij gepakt. 'En hoelang van tevoren wil je met verlof?'

Ik schud lachend mijn hoofd. 'Heerlijk hoe hier altijd wel iemand meteen in de regelstand schiet.'

Lisa glimlacht. 'Ik ben nu twaalf weken zwanger en moet echt nog even wennen aan het idee, hoor.'

'Ik wil komen oppassen hoor, als jij en Tom er even uit willen.' Peggy's verdriet van even daarvoor heeft plaatsgemaakt voor zorgzaamheid. 'En jij, Charlotte, wil jij ook oppassen?' Peggy port me zachtjes in mijn zij.

'Ach, baby's en ik zijn geen goede combi. Pas als ze zelf hun veters kunnen strikken heb ik er lol aan, want voor die tijd ben ik bang dat ik ze laat vallen.'

'Wacht maar tot de kleine van Lisa er is, we gaan die biologische klok eens laten tikken. Je bent de jongste niet meer, hè.' Monique neemt me van onder tot boven op waardoor ik opnieuw een blos voel opkomen. Eerst het gedoe bij Jasper thuis en nou hier ook weer. Ik ben de opmerkingen wel gewend maar nog niet eerder heb ik een goed tegenwoord kunnen verzinnen. Gelukkig schiet Peggy me te hulp. 'Moet jij zeggen, de grijze duif van de afdeling.' Monique haalt haar schouders op en lacht.

Lisa kijkt naar de pop-up op haar scherm. 'De vader is er. Sterkte, Charlotte.'

Met een kort knikje loop ik bij mijn collega's weg. Ik haal diep adem. Het is nu aan mij om de vader door dit moeilijke moment te loodsen. Iedere stap die ik zet voelt zwaar. Er malen gedachten door mijn hoofd die er allemaal niet toe doen. Ik denk aan de mannen en vrouwen bij de politie die slechtnieuwsgesprekken voeren aan de deur. Ik voel de steun van mijn collega's in mijn

rug. Dit zijn de momenten die helaas ook bij deze baan bij de burgerlijke stand horen.

Het is duidelijk dat de twee ontredderde mannen in de hal van het stadhuis hier zijn voor de aangifte. Ik schat ze in als vader en zoon. De dood van een kindje treft zovelen in een familie. Zou het een eerste kleinkind zijn? Ik duw mijn gedachten weg en stap dan op de twee mannen af.

‘Gecondoleerd met uw vreselijke verlies.’ Ik schud hun handen en voel hun emoties en wanhoop. ‘Loop maar met me mee naar de spreekkamer.’ Hoewel het een klein hokje is en weinig persoonlijk, voelt dit beter dan een afname aan de balie.

Er lijkt opeens weinig zuurstof in dit kamertje. In die paar passen naar hier lijkt het alsof de mannen er een paar jaar bij hebben gekregen. ‘Zal ik een glas water voor u beiden halen?’

De jongere man schudt zijn hoofd. ‘Nee, bedankt. Laten we dit maar meteen doen.’ De oudere man legt een hand op de schouder van zijn zoon.

Die avond heb ik behoefte aan het warme lijf van Jasper. ‘Wil je me vasthouden en niet meer loslaten vannacht?’ Hij trekt me in zijn kuiltje en ruikt aan mijn haren. ‘Zeker. Wat is er aan de hand? Je was al zo stilletjes vanavond.’

‘Ach, iets op werk...’

‘Wat dan?’ Ik vind het fijn dat hij doorvraagt.

‘Een vader kwam aangifte doen van de geboorte van zijn dochtertje en meteen de aangifte van overlijden erachteraan. Ze heeft maar een paar uurtjes geleefd. De man was in complete shock en zijn arme vader zat ernaast en staarde voor zich uit. De pijn...’

Jasper drukt een kus op mijn hoofd. ‘Vreselijk. Wat een verdriet.’

‘Twee uur later kwam er nog een vader aangifte doen. Twee

op een dag is heel erg veel. Zo zwaar.' Hij streelt mijn haren en dat voelt zo ontzettend fijn. Jasper heeft me altijd goed kunnen troosten. 'Lisa is zwanger. Een groter contrast kon er vandaag niet zijn. Zij was het die het telefoontje van het ziekenhuis aannam en ik zag dat gewoon kortsluiting bij haar maken. Ze wilde het vandaag daarom eerst voor zich houden, maar gelukkig reageerde Peggy heel goed door juist te zeggen dat ze gewoon moest delen wat ze op haar hart had.'

'Die kleine Lisa zwanger. Mooi. Feliciteer jij haar van me?' Jasper streelt mijn hand. Hoe bijzonder dat Lisa ooit het kleine buurmeisje van Jasper is geweest en nu al een tijdje mijn collega is. Jasper en zij hebben een goede band, ook al zien ze elkaar alleen nog maar op de feestjes van mijn werk.

'Monique begon over het aanzwengelen van mijn biologische klok.' Ik draai op mijn zij en wrijf over Jaspers borst.

Hij pakt mijn vingers vast. 'En? Wat deed dat met je?'

'Ik was blij dat Peggy haar uitschold voor grijze duif. Soms voel ik me gewoon zo boos worden wanneer mensen mij een kind opdringen. Al weet ik dat niemand het zo bedoelt. Maar toch... Het voelt alsof ik mezelf continu moet verdedigen om het niet hebben van een kinderwens. Zelfs jij droomt over huilende baby's.'

Jasper gaat rechtop in bed zitten. 'Ik wil geen kind. Niet per se. Ik wil jou en ik wil ons.'

Ik kom ook overeind en nestel me weer in zijn armen. Het voelt goed zo. Wij samen.

Jasper verstoort ruw mijn gelukzalige gedachten. 'Ik koop morgen na het werk een doosje bonbons, nemen we dat mee naar je moeder.'

Ik sla mijn handen voor mijn gezicht. 'Vergeten.'

'Dat weet ik, daarom herinner ik je eraan. En nu slapen.'